

Марија Ракић Шаранац

ЗНАМО ДА НИГДЕ НЕ КАСНИМО

* * *

Листови првог јутарњег чаја
Отварају се у кључалој води
Свако од нас плива у свом мору
Са југа дува топао ветар
Он тражи своје плаве чарапе на туфне – наслеђе прошлости –
Под креветом залутале још прошле вечери,
Она немуштим језиком у који се уплео укус суза
Моје минђуше које, иако ретко носим,
Одбијам да јој дам

И онда се наше топло љубавно јутро
Претвара у прави грађански рат:

Неко је јачи и чвршћи
Неко ће се брже сломити

Купатило је избеглички логор
У коме се без предаха ковитла сва прашина
Растурених пешкира

Мали петопрсти бичеви
Севају на овом кућном попришту
Они мало већи личе на корбаче
Што секу ваздух

И уместо речи
Из грла излазе крици

Фијучу ветрови кроз собе
Мешају нам се гласови

Гледаш ручни сат –
Времена има да се отпије који гутљај
Из стаклене шоље која је већ попримила жуту боју

Тесна ми је ова кошуља одједном

Бројим до три
Бројиш до три
Јуче је помогло
Јутрос је то прва нада
У овом воденом мехуру
У коме покушавамо синхронно да пливамо
Док себи понављамо:
Ах, децо наша
Брзо ће ово проћи
И ускоро ћете порасти
Ускоро...
Ускоро...

* * *

Возимо се брзим возом на југ
Јуримо за белим облацима
У чију је мрежу упало ведро небо
Можда остаримо нагло
Надамо се да ћемо заједно:
И лице
И коса
И руке...

На пут смо кренули давно
Чинило се: у загрљај слободи
Умем да ти кажем
Да ме је неки одрон заробио

И где је сад она слобода, и ти се питаш
Увече слажемо слагалице:
Колико хиљада комада
За сигуран загрљај у доњем десном углу
За пуну полицу књига дуж читавог зида под косином
За светлост у кугли лустера од папира на средини
И нас који седимо обасјани као на обали
Док се рађа нови дан

На шинама су
Кућа
Трава
Музика
Ручак
Дете
Дете
Можда опет дете

Путујемо слободно
Понекад уморни
Највише срећни што смо стигли на први воз
Који је дошао по реду вожње тачно у дванаест
Знамо да нигде не каснимо
И кад идемо у непознато
И када са врха планине погледамо на облаке
Видећемо да имамо и садашњост и будућност
И слободу коју додирујемо рукама.

* * *

Годишња доба се смењују
Као облоге које мењамо на његовом челу
Док у бунилу лежи
Између нас двоје

Врло често памтимо њихов сумрак
Док му коса трепери у пламену
А ми у магновењу тресемо топломер
Тек извучен испод пазуха

Када закасни пролеће
Као да смо у изгнанству
И супеном кашиком меримо смисао
Некад на осам, некад на шест сати

Ако зима престигне јесен
Ослушкиваћемо његово дисање
Између два нема погледа
И у напетој тишини
Ишчекивати да се први водени плик са темена
Умножи
И распе све до стопала

Требаће нам лето
Да залутамо у бојама
Да стрепњу и страх
Проспемо у талас
Да мало застанемо
Да мало предахнемо
Слани
Дуж линије воде.

* * * (препознавање)

Чекамо аутобус
Врата да се отворе и поведу нас у ново јутро
Вожња засигурно није праволинијска
Те ће нам се погледи расути на различите стране

Пратиће трагове, знаке
Голубове, прозоре, лица
Шум олисталог дрвећа
Које подрхтава на ветру у безброј нијанси

Можда је време да се осамимо
Да ћутимо
Савладамо притисак
Неколиким корацима по ивици плочника
Прогутамо капи зноја
Што се сливају до углава усана

Без растанка
Срџбе
Бар до новог дана
Иако у истом кревету
Да ишчезнемо
Свак у своју досуђену половину

Када стигнемо на одредиште изморени појудом
У благом загрљају
Препознаћемо себе у пару голубова
Под прозором

Са крова ће одлетети празнина
У чаши млаке воде
Препознаћемо жеђ
И то да смо стварни
И прећутаћемо питање о радости.

* * *

Дувамо балоне од сапунице
После ко зна колико година

У плавичастој прозирности
Скупља се сва радост
Његова
Наша

Облаци небом вајају
Водене птице
Литице
Чељусти
Док му на уснама
Нестају мехурићи

Смех одзвања међу
Влажним сенкама на трави